

med dei mange kristelege fyretak, talar saman, syng saman — men det er meir oss sjølve me tenkjer på enn rett er, det er eigi ære og dugleik og fyremun som meir og meir ligg oss på hjarta.

Ja, visst ser me stundom att i skuten etter Jesus. Men han er for oss ein sovande. Me vekkjer honom ikkje. For me hev so lite bruk for honom.

So kjem stormen hard og svær og bårone slær yver båten?

Då vert det naud, og naud til gagns. Me set i våderop i *liti tru*, ja i ørvæna.

Kvifor? Jau me sit og styrer heile båten. *Me sit med volen og skjøtet og hev heile styringi kvilande på oss.* Me som er so lite sjørøynde og so lite kjende i farvatnet.

Han som forstend seg på det og kann greida det sør.

I ei sovori stoda er den kristne hjelpelaus, kanskje endå til skriket hans er meir fyllt av rædsle og fortviling enn skriket fra den ikkje kristne, so den kristne gjer sin Herre skam og fører vanære yver kri- stendomen i det heile.

Jau, *ein skilnad* er der, og det ein stor og. Den kristne *veit* kven han skal venda seg til. Han *hev* då likevel Jesus att i skuten, sjølv um han er komen noko burt frå honom. *Han veit* kven han skal adressera ropet til. — Han vekkjer Jesus.

Det gjer ikkje verdi. For verdi kjenner honom ikkje. Ho veit ingi råd. Arme verd! Kor du er rædaus og hjelpelaus i stormen!

No røyner den kristne, kor det hadde vorte med honom i dei gode tidene: Han hadde sege attende og burt frå livsens kjelda. Bøni hadde minka og trui hadde veikna og tronen til nåden hadde vorte mindre. Der hadde grott gras på vegen til nådestolen. Difor hadde han ikkje Jesus ved hand, då stormkastet kom.

Og han fekk røyna, kor vesal og maktlaus han var i seg sjølv, — kor han hadde havt for gode tankar um seg og drøymt um fred og ingen fare, endå dauden heldt på å veksa

fram og upp umkring honom som eit kjøvande ugras.

Stormen kom og synte honom dette. So det vart til ny vekking, til audmyking, til ny umvending.

Jesus set honom nok til rette som han hadde fortent, fordi han var reddhuga og fätruande, men han tek då imot honom etter.

Han læt seg vekkja av naudrøpet og set seg fram i båten attved den skräemde lærerseinen og stoggar både storm og bylgjar, so alt vert vel.

Stormen vart soleis grunn til ei uppning i den truande sitt liv. Han tek Jesus med seg, ikkje som ein sovande frelsar att i båten frå no av, men som ein vaken Jesus, som han gjev både styrvolen og skjøtet og alt saman, ein Jesus som han liver i friskt samliv med både i dei stille og gode og i dei vonde dagane.

So skal det vera. Då kjem ikkje vondedagane med stormane på oss ubudde. Nei, då hev me Jesus med oss fullvaken i stormen, so han tek imot honom og ikkje me. Då er me rolege. For då er me trygge i hans verja.

Johs. Barstad.

Det stormar.

Tone: I Jesu namn.

*Det stormar hardt
på heimsens store hav.*

*I myrker svart
me driv, og ottast snart
jerdi gjeng mot grunn og grav.
Med brus og brak
låror bryt,
skavlar skyt.*

*Høy, redslerop og skrik!
Sjå leidi full av lik!*

*Vrak i våde kring oss driv;
båredriv for stamnen sviv.
— Er her endå von um liv?*

*Du er umbord
vår kjære herre Krist.
So seg eit ord*

*i velde sterke og stor —
so skal stormen stilna visst.
Sov ikkje no!*

*Me ser ei
lengd og leid.*

*Igenom bårefoss
di røyst lat nå til oss!
Lat ditt såle ord og namn
syna vegn for vår stamn,
leida oss i fredsel hamn!*

JOHAN AUSTBØ.

Til tingarane!

Det er diverre ein liten lut berre av dei fleire hundrad kravsetlar me sende, som til no hev fenge utretta ærendi si. Me vonar erno at dei vil verta høyrd. — Legg deim ikkje burt, fyrr pengane er sende.

Solglimit

månadsblad for Norsk vanføresak — kjem ut i *Alvøy*, pris kr. 2,00 um året. Meldingar, utgreidingar um saki frå inn- og utland, forteljingar o. a. Styd vanføresa- ki ved å tinga bladet!

FRAM

14-dagleg tidsskrift, utgjeve av studentmållaga i Oslo,

Nidaros og Aas.
Kostar berre kr. 1,50 kvartalet.
Fritt og friskt.

Bendeungdomslaget, Stavanger

Maiestova, Øvre Holmegt. 20

Kaffistova, Torget 6

Kaffistova, Østervåg 25.

GOD MAT OG GODT STELL.

Kaffistovone åt mållaget Haugesund.

Telefongarden Torget og Haraldsgt. 126
ved Landmannstorget.

Framifrå stell.

Beste og billegaste matstover i byen Husbunad i norsk stil.

Stort bladhald.

STILLE STUNDER kjem ut i Volda kvar 14. dag og kostar med sendepengar kr. 3.00 for året. Tingarsamlarar fær for 5 løyste blad det 6te fritt. Kan tingast på alle poststadar i landet. Uppsegjingar av bladet må vera komne til sendestova innan utgangen av halvåret. Elles stend tingingi fast. Tilskrift til styret og sendestova er fru sokneprest Barstad, Volda

Nr. 2.

30. januar 1935.

47. årgangen.

Eit ord til dei unge.

Eg vilde gjerne tala nokre ord med deg som enno er ung. Eg vilde gjerne få deg til å tenkja etter, um du hev funne din Frelsar eller ikkje. Dersom du, som les dette, er ein av deim, som både hev kjent og teke imot Guds nådekall, so vil eg ynskja, at du må halda fast det du hev, so ingen skal taka di krune frå deg.

Men er du ein av deim, som kjenner med deg sjølv i samvitet, at du ikkje hev fred med Gud, so vilde eg gjerne telja for deg for å få deg til å venda um. Og når eg vil det, so hev eg mine grunnar til det. Vil du bida ei liti stund, so skal eg leggja deim fram for deg, og so kann du sjølv tenkja etter, um du tykkjer det er noko i det, eg segjer.

Eg hev tidt gjort den røynsle, at når folk vért gamle, so fell det vaniskelegt for deim å koma til nokor sann hugvending. Det er mange unge, som tenkjer som so, at dei vil nok umvenda seg ein gong, sæle vil dei verta; men fyrr dei gjer såvor av å sökja Gud, vil dei først njcta sin ungdom. Eg vil berre halda fram eit par ting. Det eine er det, at me veit ingen av oss, kor mange dagar me hev att å liva her i verdi. Det kann vera mange, men det kann også vera fåe. Ingen veit det. Det einaste, som er visst i so måte, det er at me gjeng til døden, kvar me gjeng. Difor er det färleg å setja upp med det å umvenda seg. Det er no ein ting. Men hertil kjem det andre, det som eg allereide hev

nemnt, og det er, at røynsla stader so ofte, at dei, som ikkje kjem til hugvending i dei yngre åri, dei vert det sjeldan nokon hugvending med seinare. Eg vil ikkje yverdriva. Eg segjer ikkje, at det aldri hender, at gamle folk kjem til trui på Kristus. Men det skjer sjeldan. Det er, som hjarta stivnar til med åri, det vert turt, og korkje lov eller evangeliump synest å gjera nokor virkning. So kjem døden, og dei dør, som dei hev livt. Der er inkje teikn på, at dei hev fått noko liv i Kristus.

Den røynsle, som eg her hev sett fram, er eg ikkje áleine um, det er eg viss på. Tvertum trur eg, at eg torer segja, at du kann tala med kven du vil av deim, som gjeng til gamle og sjuke for å tala med deim um åndelege ting, og du skal få høyra, at dei alle hev gjort den same roynsla.

Men er dette so, då er det det klokaste og beste, at du vender um medan du er ung, at du ikkje set opp den saki, men gjer álvor av å få greide ho i tide.

Ja, segjer du, eg skulde gjerne lyda ditt råd, dersom det berre ikkje var ein ting, som stod meg i vegen. Men det, som eg synest er so tungt, det er det, at dersom eg skulde verta ein truande, ein livande kristen, so vilde eg ingi glede hava i ungdomsåri. Og eg kjenner i meg ein sterk trøng til liv og glede.

Du er altso av deim, som trur, at kristenlivet er gledelaust. Eg vil ikkje gå hardt i rette med deg for, at du hev den meinangi. Det kann

vera mykje, som orsakar deg, når du er komen til denne falske trui; men falsk og usann er ho likevel. Det er sant, der er kristne, som me ikkje torer tru anna um, enn at dei meinar det ærleg med si tru, men som ser myrke og triste ut. Men når dei hev det på den måten, so er skuldi deira eigi, og ho ligg ikkje i den kristelege tru. Tvertimot er det Guds ords lære, at trui på Jesus Kristus gjev eit menneske fred og gjer det glad. Gled dykk i Herren, det er ei formaning, som ofte kjem att i det nye testamentet, og den, som hev lært t. d. Paulus å kjenna, han vil aldri finna på å segja, at Paulus var noko hengjehovud.

Nei, trui på Kristus er den einaste kjelda, som finst, til sann glede. Og der er ingi glede, som Kristus stengjer ute, utan den syndige. Den ureine og syndige gleda, den kann ikkje semjast med trui på Jesus, det er sant. Men skulde det vera noko å anka på? All syndig glede gjer ikkje ein lukkeleg, men tvertum ulukkeleg. Ho gjer samvitet sårt og dreg ofte sjukdom, fatigdom, skam og vesaldom etter seg. — Lat oss tenkja oss two menn i alderen frå 30 til 40 år. Den eine hev havt mykje «moro» med turing og drikk og sedløyse i ungdomstidi. Den andre hev livt eit liv i Guds frykt og søkt si glede i alt godt og sant og uppbyggjelegt, i umgang med gode menneske og gode bøker og i tru uppfylling av sine plikter. No hev dei fått «heim», no hev dei ungdomstidi attum seg. Kven trur du

er den lukkelegaste? Kven vilde du helst likna? Kven trur du hev dei ljosaste minne frå ungdomstidi? — Å eg er viss på, kva du vil svara. Dei, som hev søkt si glede i syndi, dei hev tunge minne å bera på. Men dei, som hev tent Gud og livt med Jesus, — dei hev nok det, dei ikkje minnest med glede; for dei hev ikkje vore so tru, som dei skulde; men dei ser Guds nåde og kjærleik som den soli, som hev lyst yver deira livsveg, og når dei ser attende, so er det med glede og takk til Gud for alt det gode dei hev fått av han.

— Sanningi er, at Guds frykt er nyttaug til alle ting, fordi han hev lovnad både for det liv som er no, og for det tilkomande. Der er ingen her i verdi, som er so lukkeleg som Guds born. — Men den største lukka den fær dei då fyrt, når deira vandring her i verdi er endt. Når døden kjem, då er det heilt ute med den gudlause, då hev dei inkje att, som dei kann setja si von til; der er inkje ljos yver deira graver. Men ikkje so med dei, som hev livt i lag med Jesus. Når døden kjem til deim, då kann dei taka imot han med fred, ja med glede og lengsla; for dei veit, at døden for deim berre er ein yvergang til det ævelege livet i Guds ljose himmel. Der er deira rette heim, og der skal dei samlast til eit liv i usegeleg sæla.

Men er du samd med meg, du unge, i det som eg her hev skrive, so er det mitt råd til deg: skund deg til Jesus. Han tek imot syndarar, og han vil fagna ogso deg. Men det er best å gå til han no. Du eig berre augneblinken. Framtidi er uviss.

Med Jesus vil eg fara
på livsens ferd i lag.

Gud lat den samferd vara
alt til min døyand' dag!
Det er mi høgste æra,
det er mi største ros
hans fylgesvein å vera
og vandra i hans ljos.

O. K. G.

Er du ein lærar åt Israel og veit ikkje dette?

Medan Delitzsch enno var ung, leitte han opp ein jødemissionær, som nett var i Leipzig på gjenom-

Bøn.

Tone: Aa tenk på Gud.
*Vil mognast du og verta god?
so bøyg deg ned for Jesus no,
og lat han stille vita
di synd og sut som inne brenn;
for hugs at Jesus er vår ven.
Hans ord me trygt kann lita.*

*Er lagnaden so myrk som kveld,
og sorger kringum hjarta held,
du tykkjer deg fortjona.
So seg det bert til Jesus, det
som fyrr du brann åleine med,
for han hev syndi sona.*

*Det er so sælt få tala ut
til ein som tek den tunge lut
av saknad, synd og sorger;
og skapar ljos i myrke sinn,
og opnar veg til himlen inn
i faders ljose borger.*

KRISTIAN VIGDAL.

reis frå Konstantinopel, der han hadde arbeidt i fleire år. Delitzsch vilde spryja mannen noko um uttala av arabisk.

Misjonæren var ein livande kristen, og prøvde difor medan dei tala saman, å yvertyda Delitzsch um halvskapen i rasjonalisma. Delitzsch prøvde å segja mot og koma forbi det vitnesburd um Kristus, som misjonæren gav; men det ærværdige vitne avbraut samtalene og sa:

Unge mann! I Tyrkiet hev me eit ordtøke, som segjer so: Den lærde veit korleis den ulærde hev det, fordi han sjølv hev vore ulærd; men den ulærde veit ikkje, korleis den lærde hev det, fordi han aldri hev vore lærde. Soleis er det ogso med det indre liv!

Ein truande veit korleis ein vantru hev det, fordi han sjølv eingong hev vore vantru; men ein vantru veit ikkje, korleis ein truande hev det, fordi han aldri hev vore truannde.

Desse ordi sette seg som ein brandpil fast i Delitzsch sitt hjarta. I djupe tankar gjekk han heim.

På heimvegen gjekk der med ein gong eit ljos upp for honom i hans hjarta. Han kjende personleg livskraft frå Frelsaren, som var nær honom, og han gjekk fram utan å spryja kjøt og blod tilråds.

Hald ikkje kjøt for din arm, so hjarta ditt vik frå Herren!

(Brev av Rosenius til ein sorgtyngd ven).

Kjære bror! Guds fred! Då eg hadde lese brevet ditt, var det berre ei kjensle, som tok meg, og det var den, at di meir elegskap du openberra, di meir elska eg deg. Å, du kjære bror, eg forstend so godt, korleis det er med deg. Noko kjenner eg di natur av samværet vårt, og dessutan speglar seg ditt sinn so klært av i brevi dine, so eg trur, eg torer segja deg, kva sjukdomen er. Kann vel vera, du lyt dragast med honom, so lenge du er på jordi.

Hev du lese um den hardsette sukkersykja? Hev du hørt, kva ihug og trott der skal til med avhald i mat, dersom ein skal få bukt med henne? Liksom den sukkersjuke strengt må avhalsa seg frå det som aukar sukkeret i lekamen hans, so trengst der med di åndelege sykja nettupp same trott og ihug, skal ikkje sinnet fylgja det sterke hugdraget, men alltid verta halde på rette sida. Naturi di vert med so ovsterk hug dregi mot *kjøtet*, mot det, som berre er «*høy og strå*», og det er *deg sjølv*, og *andre menneske*. Difor kjenner du alltid etter noko som kann sjåast, følast og høyrist og kann vanskeleg halda deg til det *ævelege, faste, store, sanne*, som er *Gud åleine*. Som motvekt mot ei slik natur (ikkje so å forstå, at eg skulde meina, *du* er åleine um henne; me lid nok alle av same sykje), veit eg um two store sanningar, som ein gjorde vel i aldri å sleppa or augo.

Desse store sanningar er:

Fyrst: alle menneske er *eit inkje*, berre *vind*, berre *høy*; dei er gjennomtrukne av avgrunnsvondskap.

For det andre: Gud er åleine *alt*, all *Kraft*, all *nåde*, *godleik*, *truskap*, *kjærleik* og *sela*, og det sovel i åndelege som i lekamlege ting.

Med andre ord: det vilde gjera deg godt, dersom du vilde taka for deg og grunda på desse bibelstyki: Rom. 9, 16–32. Salm. 139. Job. Kap. 38 og 49. Es. 43 og 45, 2–7 og fleire liknande, og du av desse ordi prenta deg vel inn desse nyttige lærdomar:

1. Alt, som hender meg eller nokorsinne vil henda meg, er i smått som i stort tilskipa av min himmelske Fader, av visdomen, kjærleiken og makti hans. Det må so vera, all den stund Jesus segjer, at *ikke eit hår fell av hovudet vårt utan viljen hans*. Sjå ogso: Jer. Begr. 3, 27.38. 2 Sam. 16, 10.

2. Alt, som eg syndar eller nokorsinne kann synda, skal ikkje ein augneblink ryggja nådestanden, *solenge Kristus er livet mitt og syndi er mi plage og redsle*. Ja, var syndene enn blodraude o. s. b. (Es. 1, 18). Tak her alt evangeliet til hjelp og lat det fullkomeleg nora sjeli di, so du vert viss um, at du med all din vondskap er eit Guds barn, og at Gud aldri tilreknar deg di synd. Då skal du få ny hug og ny kraft til å drepa syndi, og til å vaka betre heretter. Men vara deg vel for å gjera dette til vilkår for trui; for då sørkk du ned att i din usseldom.

Dette er det viktigaste. Gud hjelpe deg, kjære bror, so du meir og meir må *styrkja hjarta ved nåden*.

Guds vegar.

Ein dag just som eg sat og skreiv eit brev, som tenestegjenta inn og sa: Det er ei kona, som spry, um ho kann få tala med presten. — Bed henne koma inn. — Der stod ho noko gamal, mager og bleik og med eit uttrykk av sorg og liding i andletet. Ho vilde høyra, um presten vilde koma inn til sonen hennar. Han hadde lenge fare tilsjøs, det var mange år sidan ho hadde hørt noko frå han, men no nyst var han komen heim sjuk. Det var brystet, som var läkt, og no hadde han hug til å få tala med presten.

Den gode hyrding hadde funne det tapte får, no låg det på herdane hans.

Opp den gode hyrding bar det heim.

Det er ikkje tidd, at eg hev stade ved ei grav med større glede og med sterke kjensle av livande von, enn då eg jordfeste denne mannen.

Herrens vegar med eit menneske er mange; men alle er dei miskunn og truskap. Lova vera hans namn!

nom, korleis den gode hyrding i sin trufaste kjærleik hadde gjenge etter det tapte føret. No såg det ut, som Herren vilde freista det siste middelet, sjukdomen, og det såg ogso ut til, at no skulde det lukkast.

For det var openberrt, at han, som låg der og med sterke kjenslor og tårer i augo såg tilbake på ungdomslivet sitt, no var komen i synedrau. Hans hjarta var sunderknust. Han likna tollmannen, som ikkje eingong torde lyfta augo sine upp til himmelen, men stod der audmjuk og skamfull og sukkja: «Gud ver meg syndar nådig!» — Han ynskte so inderleg, å verta eit Guds barn, han hadde ei djup lengsle etter nåde og fred med Gud.

Men det, som stod han i vegen, var den tanke, at det kann henda, der ikkje meir var nåde å få for eit slikt menneske. Han hadde ingenningting å orsaka seg med. Gud hadde alltid vore god mot han, og han hadde trufast gjenge etter han med sitt kall. Men han hadde berre stade Gud imot og gjort seg meir og meir hard, og no var han tidd freista av den tanken, at han hadde gjort den syndi, som det engi forlating er for, syndi mot den heilage ande.

Men for meg var det ei stor glede å kunne forkynna evangeliet for denne fatige syndar. Me tok fram testamentet og las med kvarandre Luk. 15 um den burkommene sonen og tala um det, og ljoset vart tendt for han. Han fekk tru, at Jesus, som tek imot syndarar, ogso vilde taka imot han og tilgjeva han. So gjekk han til Guds bord og var so lukkeleg, som han aldri hadde vore, alle dei år han hadde livt.

Den gode hyrding hadde funne det tapte får, no låg det på herdane hans.

Opp den gode hyrding bar det heim.

Det er ikkje tidd, at eg hev stade ved ei grav med større glede og med sterke kjensle av livande von, enn då eg jordfeste denne mannen.

Jesus Krist, du nådens kjelda! Jesus Krist, du livsens ljos! Lat di gjerning for meg gjelda, ver mi rettferd og mi ros!

Når mitt samvit vil meg saka, og eg må Guds vrede smaka, lær meg trygt åtru ditt ord, at eg er rettferdigjord!

Jesus Krist, du nådens kjelda, Jesus Krist, du livsens brunn! Kom til meg, når det vil kvælda, styrk meg i mi siste stund! Når eg skal for domen møta, lat di verdskyld for meg bøta, so eg ved di rettferd må, evigt liv av nåde få!

O. K. G.

Kvifor stormen?

Kva skal stormen vera til? Han som kastar båtar ikoll, eller krenger deim, so dei fyllest og er nært ved å søkkja? Han som skrämer og gjer skade berre, var det ikkje best, han ikkje var?

Å seg ikkje det — stormen reinsar lufti, krefter vert røynde, so det syner seg kva som held. Det ruggande treet slær djupare røter, so det stend traustare etter.

Sameleis med livsstormane.

Me likar best dei jamne stille tider. Då tykkjer me livet veks best. Då er alt so hugnadsamt og godt.

Men so kjem stormen. Han kjem ofte so uventa. Me veit ikkje av fyrr me er midt i våden. Då skjelv me og vrid hendene og skrik i ørvæna.

Kvifor skulde stormen koma? Kvifor dette store tapet? Kvifor skulde sjukdom og daude øyda det beste du åtte?

Lat oss freista skyna det.

For stormen hev si store gjerning, som me ikkje kann vera forutan.

Kva gjer han då?

Han riv andletsveipet burt, so me ser det me ikkje elles vilde sjå.

Han syner fram retta av den veien, som vert voven i dei stille tider.

Stormen openberrar det, som dei stille tider løynde. Han syner oss sanningi.

Korleis gjeng det nemleg so tidt i dei gode stille tider?

Me kjem lenger burt frå Jesus. Han er nok i båten, men langt der bak i skuten.

Jesus hev vorte som ein sovande for oss. Og det kann gå so umerkeleg for seg. Me sit der og held volen og skjøtet sjølve. Er upptekenme med so mangt og mykje — ogso